

Hồi 47

Tiểu Hoàn Cô Nương

N

ông chợ Trường An sau Bài Lâm có một tòa cổ xá hoang vu. Nơi đây chính là phân đà Cái Bang của Trường An.

Chu toàn nơi nghỉ ngơi cho Thất Xảo Tiên Tử xong, Hồ Tốt Nghĩa lặng lẽ bỏ đi.

Y không nói sẽ tới đâu, cũng chẳng để cho Hoa Vân Biểu đi cùng. Suốt giờ Ngọ cho tới lúc trời sẩm tối vẫn chưa thấy bóng dáng của y trở lại.

Hoa Vân Biểu nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ ta cứ chôn chân ở đây mãi chẳng?”

Bấy giờ nhà nhà đã lên đèn, Hoa Vân Biểu bực mình bước ra khỏi phân đà. Nhưng chàng quanh quẩn trên đường một hồi, không biết nên đi đâu mới phải.

Bỗng chàng sực nhớ tới một người... Đó là Tiểu Hoàn...

Chàng biết rõ thiếu nữ si tình này thế nào cũng chờ đợi chàng tại khu bình dân ở cửa Nam Thái Bình phường.

Chàng đã hứa hẹn với chàng, trong sớm muộn thế nào cũng sẽ tới thăm một chuyến.

Hiện tại chàng đã tới Trường An, vậy sao không nhân cơ hội này tới thăm nàng?

Hoa Vân Biểu do dự giây lát. Theo tình và lý thì chàng phải nên đi. Nhưng vấn đề là hiện tại chàng có rất nhiều việc phải làm, mà nếu đi ngay thì thời gian này có thích đáng chẳng?

Tim chàng bỗng đập thành thạch, mặt nóng bừng, tai bỗng văng vẳng nghe một tiếng nói diu dàng, u oán:

“Đêm qua, Tiểu Hoàn đã làm một việc rất mù quáng. Nhưng hiện tại Tiểu Hoàn vẫn không hề hối hận chút nào. Sau dù công tử có tới hay không, Tiểu Hoàn cũng nhất quyết đợi chờ ở khu bình dân, Nam môn, Thái Bình phường - Trường An. Địa phương này sẽ là nơi dính

liền với định mệnh Tiểu Hoàn. Trước khi công tử tới, Tiểu Hoàn sẽ vĩnh viễn không rời khỏi nơi ấy một bước”.

Hoa Vân Biểu ngẩng mặt lên trời, buông tiếng thở dài, từ từ quay người, lớn bước tiến về phía nam môn.

Hoa Vân Biểu vừa đến Nam môn, chợt gặp một ông già đi tới, chàng vội cất tiếng hỏi thăm, mới biết khắp vùng quanh đây đều được gọi là Thái Bình phường.

Ông già nọ còn nói:

- Cái khu gọi là bình dân thì ông ta chưa nghe thấy ai nhắc tới bao giờ. Nếu quả có thì dường như ám chỉ khu nhà ở chân thành đối diện.

Sau cùng, ông già còn quan tâm hỏi:

- Khách quan định tìm ai? Người nhà chăng?

Ông già đã nhận ra Hoa Vân Biểu không phải là người ở vùng này, nên có ý định tìm thân nhân giúp chàng.

Hoa Vân Biểu ngăn người ra, vội chắp tay, cười đáp:

- Không! Không! Đa tạ lão trượng. Nếu biết địa phương ấy rồi thì rất dễ tìm người.

Rồi chàng vội vã cảm ơn ông già, tiến thẳng về phía khu nhà ở dưới chân thành.

Tâm tình Hoa Vân Biểu lúc này rất hỗn loạn. Tình thật mà nói, vừa rồi tuy chàng rất hy vọng ông già nọ giúp đỡ tìm kiếm, nhưng vấn đề là chàng nên nói như thế nào mới phải.

Bảo tìm Tiểu Hoàn...

Nhưng Tiểu Hoàn là ai?

Người nào cũng đều có tên họ, nhưng họ của nàng là gì, tình cảnh gia đình nàng ra sao?

Những vấn đề trên, chàng không giải đáp được, thì thật khó mà tra hỏi cho ra người mình định kiếm.

Hơn nữa, nếu quả hai người đã có hẹn ước, thì sao cả địa chỉ chàng cũng không có nốt?

Những nghi vấn trên khiến chàng rất dễ bị người khác không chú ý thầm chàng là hồ đồ cũng đem lòng hoài nghi.

Hoa Vân Biểu khẽ thở hắt ra. Chàng biết rõ lần tới thăm này, trừ phi ngẫu nhiên gặp được Tiểu Hoàn, bằng không, chỉ là công dã tràng xe cát.

Hoa Vân Biểu đi vòng khắp khu vực ấy một lượt, kết quả đều xôi hỏng bỏng không.

Các cư dân của khu nhà ấy hiển nhiên đến chín phần mười sinh bằng lao碌.

Khu chợ trong thành lúc ấy đã sớm dọn dẹp, nhưng nơi đây không khí vẫn ồn ào, sinh khí vẫn còn nhộn nhịp.

Hoa Vân Biểu tuy không thu hoạch được gì, nhưng chàng bỗng nổi hứng khởi, liền tiến vào một ngõ hẻm, giơ tay lên gõ một cánh cửa gỗ một căn nhà có ánh đèn sáng choang và có tiếng người trò chuyện.

Trong nhà có năm sáu hán tử mặc quần áo vải thô, người nào người ấy mặt đỏ tai tía, cuốn cao tay áo, ngồi quanh một chiếc bàn gỗ, vừa ăn uống vừa tranh luận.

Hoa Vân Biểu thò đầu vào, mỉm cười hỏi:

- Xin lỗi đã làm phiền quý vị. Tại hạ có thể hỏi thăm một người được chăng?

Một hán tử ngồi ngoảnh mặt ra, nói:

- Khách quan chớ ngại...

Một hán tử khác, có lẽ đã thấm men rượu, vội ngắt lời:

- Vào đây! Vào đây! Ông bạn! Trước hết hãy cạn một ly đã, rồi muốn gì nói sau cũng không muộn. Nói cho ông bạn biết, lão Tôn ta ở vùng này ai cũng biết rõ hết. Đợi lát nữa nhậu no say, ông bạn chỉ cần nói tên kẻ đó ra, không phải là mỗ nói dóc, ông bạn muốn tìm Trương Tam có Trương Tam, muốn Lý Tứ có Lý Tứ.

Bọn hán tử nọ thấy Hoa Vân Biểu cũng ăn vận thô sơ như bọn mình, nên đã có vẻ thân thiết ngay.

Hoa Vân Biểu thân nhiên tiến vào trong nhà, chắp tay, nói:

- Đa tạ! Đa tạ! Tiểu đệ vừa dùng rồi.

Đoạn chàng ho khan, định thần, mỉm cười, nói tiếp:

- Tiểu đệ định hỏi thăm một vị cô nương trẻ tuổi tên là Tiểu Hoàn. Nghe nói có lẽ ở gần đây. Nàng... nàng có một người thân thích, nhắn tiểu đệ gặp để thông tin...

Hán tử tự xưng là lão Tôn ngắt người hỏi:

- Các hạ bảo tìm ai? Tiểu Hoàn ư?

Hoa Vân Biểu cảm thấy bất an, ấp úng đáp:

- Dạ, nàng tên Tiểu Hoàn. Tiểu đệ hồ đồ, lâm hành sơ hốt, không hỏi rõ thêm chi tiết.

Một hán tử khác xen lời:

- Nàng ta chừng bao nhiêu tuổi?

Hoa Vân Biểu suy nghĩ giây lát, đáp:

- Đại khái khoảng mười lăm, mười sáu gì đó. Tiểu đệ chưa gặp nàng bao giờ, nên cũng không rõ. Nhưng nếu sai cũng chẳng chênh lệch là bao.

Hán tử nọ nhíu mày, hỏi tiếp:

- Thế tướng mạo, hình dáng ra sao?

Hoa Vân Biểu đang cảm thấy rất khó giải đáp, hán tử tự xưng lão Tôn đã lớn tiếng thóa mạ:

- Tiểu Báo Tử, mẹ kiếp! Vừa rồi chỉ được cái lẻo mép là không ai bằng! Hiện tại lão tử say hay là ngươi say rồi?

Tiểu Báo Tử ngơ ngác hỏi:

- Lão nói gì? Mỡ say bao giờ?

Lão tử họ Tôn trở Hoa Vân Biểu, nói:

- Vị huynh đệ đây hồi nãy chả nói: chỉ là người đưa tin chứ chưa hề gặp thiếu nữ nọ lần nào... sao ngươi lại cứ hỏi căn hỏi vặn mãi, như vậy chẳng phải đã say rồi là gì?

Các hán tử ngồi quanh đó đều cười rộ. Hán tử nọ đợi mọi người ngớt tiếng cười mới quay sang Hoa Vân Biểu, hỏi tiếp:

- Thế vị Tiểu Hoàn cô nương ấy từ đâu tới đây? Lâu hay mau? Hoặc cư ngụ ở vùng này từ nhỏ? Trong gia đình còn những ai? Những điểm này huynh đệ có rõ chẳng?

Hoa Vân Biểu sực tỉnh ngộ, vội đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Tiểu đệ quên mất điểm ấy. Vị Tiểu Hoàn cô nương nọ tới đây không lâu, chỉ khoảng đầu năm...

Các hán tử đều nhìn nhau lắc đầu. Hán tử vừa hỏi liền gượng cười, tiếp:

- Vậy thì rất đáng tiếc. Mấy người mà theo chỗ anh em mỡ hay biết thì suốt vùng này không có vị cô nương nào như huynh đệ mô tả.

Hoa Vân Biểu rất thất vọng, đành cảm tạ thối lui.

Lúc ấy đã vào khoảng đầu trống canh, trăng sáng từ từ ló rạng ở phương đông. Gió đêm thổi rì rào, tuy vào cuối xuân nhưng tại Trường An ngày đêm tiết trời vẫn lạnh lẽo như thế.

Hoa Vân Biểu ủ rũ quay trở về, lòng buồn man mác, nghĩ thầm:

"Có lẽ mình tới quá sớm. Từ lúc Tiểu Hoàn đào tẩu tới hiện tại, trước sau chưa đầy ba tháng. Tiểu Hoàn sẽ không ngờ mình lại tới đây sớm như thế. Vì vậy, sau khi nàng rời khỏi Kim Lăng, có lẽ dọc đường đã ghé đây đó, du ngoạn danh lam thắng cảnh cũng chưa chừng!"

Tóm lại, Hoa Vân Biểu gặp nàng hay không cũng chẳng có gì là quan trọng. Nhưng chàng chỉ mong mỗi một điều là suốt dọc đường đừng có việc gì không hay xảy đến với nàng.

Hoa Vân Biểu đi ra khỏi con đường hẹp ấy. Vì chàng miên man trầm tư đến xuất thần, nên suýt tí nữa va đụng phải một người từ phía trước mặt đi tới.

Hoa Vân Biểu giật mình ngẩng đầu lên nhìn, thấy đối phương là một lão ẩu già nua, chàng vội tránh sang bên nhường đường, đoạn cất tiếng xin lỗi:

- Bà bà, thật tại hạ quá lỗ mãng...

Lão ẩu ngẩng bộ mặt nhăn nheo lên, khẽ ủa một tiếng, hỏi:

- Khách quan không ở phường này ư?

Hoa Vân Biểu gượng cười, đáp:

- Dạ, không! Tại hạ chỉ định tới tìm kiếm một người.

Lão ẩu chớp mi mắt, hỏi:

- Thế có tìm được không?

Hoa Vân Biểu lắc đầu, đáp:

- Chưa tìm được.

Lão ẩu lại hỏi tiếp:

- Khách quan định tìm người như thế nào?

Hoa Vân Biểu trù trù giây lát, đáp:

- Một vị cô nương trẻ tuổi. Tại hạ... là người đưa tin, tiếc thay suốt vùng này lại không có người như vậy.

Lão ẩu chú ý ngắm nhìn chàng, tiếp:

- Vị cô nương ấy tên là chi?

Hoa Vân Biểu chợt động lòng, trở mặt hỏi:

- Bà bà, chẳng lẽ...

Lão ấu mắt không rời chàng, đáp:

- Trước hết khách quan hãy nói tên của nàng ta ra xem đã.

Hoa Vân Biểu vội nói:

- Tiểu Hoàn, bà bà có biết không?

Lão ấu hơi giật mình, lại hỏi tiếp:

- Người nhờ khách quan đem tin tới danh tánh là chi?

Hoa Vân Biểu cố kìm chế sự kích động, khẩn cầu:

- Nếu thật bà bà biết Tiểu Hoàn cô nương trú ngụ tại nơi đâu, xin nhờ bà bà dẫn đường cho, tại hạ sẽ tiếp chuyện với Tiểu Hoàn cô nương sau.

Lão ấu lạnh lùng đáp:

- Không được.

Hoa Vân Biểu đành khẽ đáp:

- Người ấy họ Hoa.

Lão ấu hơi sững sốt, đứng lặng lẽ giầy lát mới khẽ gật đầu, nói:

- Nếu vậy thì được. Khách quan hãy theo lão thân lại đây.

Dứt lời, bà ta quay người, tiếp tục tiến về phía trước.

Hoa Vân Biểu như không tin những điều tai mình vừa nghe thấy.

Nơi lão ấu trực chỉ chính là dãy nhà bình dân ở trước mặt. Nếu như Tiểu Hoàn quả thật trú ngụ ở trong đó thì sao vừa rồi mấy hán tử nọ lại không hay biết?

Hoa Vân Biểu hơi sững sốt, rồi chậm rãi tiến bước theo lão ấu.

Tới lúc này Hoa Vân Biểu mới nhìn thấy tay của lão ấu có xách một cái giỏ đựng quần áo, bên trong có mấy bộ đồ.

Thì ra lão ấu làm nghề giặt giũ mướn.

Hoa Vân Biểu thấy cái chày để dãn áo trọng lượng không phải nhẹ, chàng vội rảo bước tiến lên, khẽ nói:

- Bà bà mệt mỏi suốt ngày, vậy để tại hạ xách giùm giỏ quần áo cho.

Bà bà lắc đầu không đáp lại. Hoa Vân Biểu đành lặng lẽ tiếp tục theo sau.

Lão ấu không rẽ vào đường hẻm Hoa Vân Biểu vừa ghé mà lại quay sang bên trái, tiếp tục vòng qua chân thành, đi tới một căn nhà lá ở tận cùng mới ngừng chân.

Ánh trăng vượt qua tường thành chiếu xuống khung cửa sổ căn nhà lá ấy, khiến người ta có thể nhận ra ngay căn nhà nọ rất cũ kỹ, điều tàn, cửa không có khóa.

Sự thật, dù có khóa kỹ lưỡng, một người thường chỉ hơi vận chút sức lực đẩy nhẹ cũng có thể làm cho chiếc cửa đổ sập.

Lão ấu khẽ đẩy cửa bước vào trong nhà.

Hoa Vân Biểu đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Chàng nghe ngóng động tĩnh, tựa hồ như trong nhà, trừ lão ấu ra, thì không có người nào khác, bất giác chàng nghi hoặc thầm.

Lão ấu thắp chiếc đèn dầu lên, gọi vọng ra:

- Xin mời vào trong này.

Hoa Vân Biểu thủng thẳng tiến vào. Trong nhà, tuy chỉ rộng khoảng vuông vức hai ba trượng, nhưng dọn dẹp rất vén khéo, có đầy đủ nồi chảo nấu nướng, bàn ghế. Cạnh đó còn treo một tấm vải xanh ngăn ra một góc nhỏ biệt lập, trong đó có lẽ là phòng ngủ của lão ấu.

Hoa Vân Biểu không dừng được, vội thúc giục:

- Bà bà có thể đưa...

Lão ấu ngẩng đầu, hỏi:

- Đưa cái gì?

Hoa Vân Biểu xoa tay, đáp:

- Không dám giấu bà bà, lúc này cũng đã khuya lắm rồi, tại hạ rất muốn được gặp ngay vị Tiểu Hoàn cô nương.

Lão ấu thủng thẳng đáp:

- Nàng hiện trú ngụ tại nơi đây.

Hoa Vân Biểu ngậy người, hỏi:

- Nhưng sao không thấy vị ấy đâu cả?

Lão ấu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, đáp:

- Nàng ta chưa trở về.

Hoa Vân Biểu càng lạ lùng thêm:

- Nàng ta chưa trở về? Vậy đêm hôm khuya khoắt như thế này còn đi đâu được?

Lão ấu lại nói tiếp:

- Nhanh thật! Vương viên ngoại ở Bắc môn có hỷ sự, a đầu đó tới phụ giúp Vương thiếu phu nhân đã ba ngày nay, mỗi ngày cứ mãi tới đêm khuya mới trở về nhà. A đầu là cháu của lão thân, khách quan có đợi được thì nán lại, bằng không, có việc gì hoặc muốn nhắn điều chi cứ việc nói với lão thân là được...

Hoa Vân Biểu vội đáp:

- Tại hạ có thể đợi được.

Lão ấu chăm chú nhìn chàng, hỏi:

- Khách quan vào thành từ bao lâu rồi? Đã thấy đói chưa? Có muốn dùng cơm nước chẳng?

Không đề cập tới thì thôi, lão ấu vừa hỏi như vậy, Hoa Vân Biểu mới sực nhớ ra từ chính Ngọ hôm nay tới hiện tại, chàng không hề nuốt một hột gạo vào bụng, liền đỏ bừng mặt, ấp úng đáp:

- Không biết có phiền...

Lão ấu tới lúc này mặt mới lộ chút ôn hòa, dịu giọng hỏi:

- Không có gì. Khách quan hãy đợi chờ giây lát.

Dứt lời, bà lão quay vào sau tấm màn bưng ra một cái khay gỗ, trên khay bốn hột trứng gà, một tô miến, một miếng thịt thú.

Hoa Vân Biểu thấy vậy hơi sửng sốt. Ở địa phương này, trong đêm hôm khuya khoắt mà lại ăn những món trên, thật là ngoài sự ước đoán của chàng.

Lão ấu thấy Hoa Vân Biểu có vẻ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười. Tiếp theo đó, bà ta bỗng nghiêm sắc mặt, buông tiếng thở dài. Hoa Vân Biểu thất kinh hỏi:

- Vì sao... bà bà lại thở dài như thế?

Lão ấu không đáp, chỉ thung thảng đi xuống bếp châm lửa, đổ nước vào chảo hâm miến cho nóng, đập trứng vào, rồi luộc thịt, giây lát sau cơm nước xong xuôi. Hoa Vân Biểu cũng chẳng khách khí, ngồi xuống ăn luôn.

Chàng ăn xong đã vào khoảng cuối canh hai, nhưng vẫn chưa thấy Tiểu Hoàn trở về.

Hoa Vân Biểu định hỏi nhưng lại thôi, chỉ nóng lòng sốt ruột, thấp thỏm không yên, vì khi chàng ra khỏi phân đà Cái Bang, không hề nhắn lại với các đệ tử từ hồi đó mình đi đâu.

Hồ Tốt Nghĩa đợi tới lúc này, vẫn chưa thấy mình trở lại, thế nào cũng lo lắng không yên.

Nhưng chàng đã lỡ lưu lại, đành phải tiếp tục đợi chờ cho tới khi việc này xong xuôi.

Lão ấu bước ra ngoài cửa ngóng chờ, rồi lại trở về, hỏi:

- Sao vị tướng công họ Hoa đó lại không đích thân tới đây?

Hoa Vân Biểu thuận miệng, đáp:

- Vì Hoa tướng công rất bận việc.

Lão ấu lại buông tiếng thở dài, lẩm bẩm nói:

- A đầu thật đáng thương.

Hoa Vân Biểu thất kinh, vội hỏi:

- Bà bà nói vậy là có ý nghĩa gì?

Lão ấu đưa tay chỉ vào ngọn đèn dầu, rồi lại trở vào sau tấm màn, hất hàm nói:

- Khách quan hãy cầm đèn, đi vào trong đó xem sẽ biết ngay.

Hoa Vân Biểu trù trù giây lát, cuối cùng, chàng y lời, cầm ngọn đèn dầu, bước tới, vén màn bước vào bên trong.

Dưới ánh đèn, chàng bỗng đứng ngây người sững sốt.

Hoa Vân Biểu cơ hồ tưởng mình hoa mắt, giơ tay lên dụi mắt một hồi, nhìn kỹ lại.

Tình cảnh trước mặt vẫn không chút đổi khác.

Sau tấm màn, tuy chỉ vuông vức khoảng trượng rưỡi, nhưng cách bố trí như một gian thần tiên động phủ nhỏ nhỏ.

Bốn vách được đóng bằng những tấm ván mỏng đều đặn. Vì vậy, tuy gian nhà tranh ấy nom bề ngoài cũ kỹ, nhưng dù mưa to gió lớn cũng chẳng thể xâm phạm được.

Phía góc nhà xinh xắn này, bên ngoài vẫn được dán bằng một lớp giấy hoa vàng bông trắng, cành lá màu lục, nom màu sắc thật tú nhả.

Trên mặt đất, tầng thứ nhất lót nệm cỏ, trên được phủ thảm gấm, bài trí thành hai chiếc giường nhỏ hình chữ "Đình".

Hai chiếc giường ấy, một chiếc đã cũ, nhưng rất tinh khiết, trên để chăn gối chỉnh tề.

Còn chiếc giường kia thì khác hẳn, thành giường bằng gỗ điều điều khắc. Những vật dụng bên trên đều mới tinh, nệm bông, gối thêu, chăn viền hoa phượng vẫn được xếp ngay ngắn, tề chỉnh.

Đầu giường có để những vật dụng thường dùng của nam nhân, như đôi hài mỏng, khăn tay trắng như tuyết...

Trên đầu giường bên kia có đóng một cái kệ gỗ, bày đủ những rượu rất quý giá, cùng những thứ thịt nhắm khô thượng hảo hạng. Ngăn trên có bày đủ cả văn phòng tứ bảo. Cạnh đó có treo một chiếc gương đồng, và cả cầm, kỳ, sáo, những vật dụng tiêu dao, an nhàn.

Hoa Vân Biểu vội lui ra bên ngoài, giơ tay ra chỉ, ấp úng nói:

- Đó... đó là...

Chàng không biết nên nói như thế nào mới phải. Lão ẩu buông tiếng thở dài, nói:

- Đó là a đầu đã dự bị sẵn cho Hoa tướng công. A đầu si tình thật đáng thương! Hà! Lão thân đã sớm biết đây chỉ là một sự tương tư vô vọng...

Hoa Vân Biểu lòng cảm kích không sao tả xiết. Nếu như Tiểu Hoàn xuất hiện ngay giữa lúc này, chàng sẽ không do dự ôm chặt nàng vào lòng...

Nhưng người đang đối diện với chàng chỉ là một vị tổ mẫu già nua của Tiểu Hoàn. Nhưng bất cứ sao chàng cũng phải cố kìm chế tình cảm, không bộc lộ. Đồng thời, chàng cũng phát giác trong giọng nói của bà cụ chứa đầy sự bất mãn đối với mình.

Đó thật là điều oan uổng cho chàng.

- o O o -